

κι' ἔταν τῆς εἰκοσιπέντε διεσάπισε παντοῦ
 μωριστομοί ἡ Φήμη,
 μὲ φτερά κι' ἐγὼ μεγάλα πανερχαίου τρικαντοῦ
 ῥόναξα μονάχος : ὁμοί !

Τότε τὸν ὄστων τριγμὸς
 καὶ τοῦ Σπόρου διωγμὸς
 φρικαλέος, ἀπηνής.

Τότε κλάμματα καὶ γέλοια,
 τότε ἔφάνηκαν κουρέλια,
 ποὺ δὲν τὰ ἔφερε κανεῖς.

Τότε τὸν Μερκούρη πνίγει
 καὶ τὸν βάζει σὸ κυνήγι,
 κι' ἔλοι σκοῦζουσι δλοένα :
 μπάρμπα, δῶσε μου κι' ἔμένα.

Τραγουδοῦν τὸν Καρατζοῦ,
 φτώχεια σπρώχνει καὶ πατέρι,
 κι' ἐγὼ θέσι δὲν εὐρίσκω
 νὰ ζητήσω κατὶ τί.

Καθεὸς ἀς γίν' ἡ χάρις,
 ἔλων ἀς γενοῦν τὰ γουστὰ...
 θέλω κάρρο νὰ μοῦ πάρρη,
 ἐγὼ θέλω μία σοστὸτα.

Ἐγὼ θέλω δρᾶ λατὰ κι' αὐτοκίνητο μαζὶ,
 ἐγὼ θέλω ψιλῶν νὰ μ' ἀνοίξῃ μαγαζὶ,
 ἀπαιτῶ νὰ μοῦ πεντρέψῃ μία κόρη γὰ τὸ ραφί,
 ἐγὼ θέλω νὰ μοῦ δώσῃ γὰ νὰ κάνω τὸν σαράφη.

Π. — Ἐγὼ θέλω τοῦ Θεάτρου δύο πρῶτα θεωρεῖα
 νὰ πηγαῖω μονάχος μου καὶ μαζὶ μὲ τὴν κυρία.

Κι' ἡ δική μου Μανταφάρρα,
 ποὺ μεγάλα λουστὰ κάνει,
 θέλει νὰ τῆς δώσῃ τώρα
 γὰ καπέλο καὶ φουστάν.

Φ. — Ὅμοιος, Δῆμαρχε, κι' ἐγὼ
 θέλω μὴ θαλαμῆν
 νὰ πηγαῖω στὴν Εὐρώπη σὰν τρανὸς ὁμογενὴς
 νὰ μιλήσῃ σὲ συγγενεῖς.

Καὶ γὰ μὲνα τὸν γελῶσι
 μὲ τὴν τρῦμα τὴν πατοῦσα
 νὰ σκαρῶσῃ ἕνα πλοῦτο
 σὰν κι' αὐτὴ τὴν Ναυκρατοῦσα.

Κάνε σ' ἄλλα ψυχικά
 κι' ἕνα τέτοιο ψυχικό,
 κι' ἀπὸ τόσα μερικὰ
 δὲς κι' ἔμένα μερικὰ.

Πλὴν ὁ Δῆμαρχος ἰδὼν
 ἔτι πέφτουν βροχηδὸν
 ἀξιώσεις, κι' ἀπαιτήσεις,
 ποὺ εἰ κάνουν νὰ σκοτίσῃ.

Καὶ προβλέπων πῶς δὲν θάβουν σὲ μὴ φτώχιασάν καὶ τοῦ
 μήτ' ἔκεινα τοῦ Ροκφέλλερ καὶ τοῦ Κάρνεϋ καὶ πλοῦτη,
 τὸ λεροσι τὸ μεγάλο μὴ καὶ δρᾶ παραμερίζει
 καὶ στὴν ἄμαξά του μπαίνει καὶ τῆς εἰκοσι γυρίζει,
 καὶ κρατεῖ μονάχα πέντε γὰ τοὺς ἄλλους καὶ γὰ μὲνα
 κι' ἔλοι σκοῦζουσι : ὠμίμενα !

**Κύρου δέκη στὴν Ἀσιμίαν,
 ποὺ δὲν ἔχει τὴν ὁμοίαν.**

Ὅπως μεγάλος ἔπαυος στὴν Θέμιδα προσήκει...
 περιφανὴς ἀθώωσις, ἀλλὰ καὶ καταδικη,
 ἀπόφασις ἀλλοιωτικῆ, τοῦ σοῦ χαλῆ τὴν κοῦτρα,
 θέμις μὲ δύο ζυγαριάς, θέμις μὲ δύο μούτρα.

Μὲ τένα πρόσωπο γελῆ,
 μὲ τᾶλλο κάνει τὸν βαρὺ,
 συχωροχάρτι σοῦ κολλῆ,
 πλὴν ἔνταυτῷ σὲ τιμωρεῖ.

Συμφώνως μὲ τὰ νόμιμα καὶ μὲ τὰ καθεστῶτα
 ὁ νόμος ἐφαρμόζεται χωρὶς νὰ λείψῃ γῆστα,
 κι' ἂν ὁμοφώνως κρυγοῖσῃ ἀθῶος κατὰ πάντα
 ὅσῃ φυλακὴ σὲ βάζουσι χωρὶς νὰ ἔξερῃ γιάντα.

Τοῦ Κύρου τὴν ἀνάβασιν σὲ Θέμιδος σκαμνὶ
 κι' ὁ Φασουλῆς ὠμεῖ,
 κι' ἂν δὲν τὸν ἐτιμώρησαν γὰ τὴν κατηγορίαν
 ἐν τοῦτοις ὀπωσθῆτο τοῦ πρέπει τιμωρία.

Κι' ἂν ψῆρον ἔδωσαν λευκὴν γι' αὐτὸν ἐν συνειδήσει,
 μὰ πρέπει καὶ στὴ φυλακὴν λυγὰ νὰ καθίσῃ,
 ἤξει σφῆξις δηλαδὴ κι' οὐ θήξει ἐν πολέμοις...
 σὲ κάνει καὶ τρελλαινέσαι μία τοιαύτῃ θέμις.

Καὶ κωμῶσαι ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μέσ' στὸ Λουβρο τὸ μεγάλο, μέσ' στὸ Λουβρο τὸ γνωστὸ
 τοῦ γνωστοῦ Κανελλοπούλου, τὸ καθ' ἅλα θαυμαστὸ,
 νέους θέβρετε κι' ἔρετος μονομαχίδες ἑξαισιῶς
 γὰ πτωχὸς καὶ γὰ πλοῦσιους.

Ἐκπεσιμὸς παντοῦ σπουδαῖος εἰκοσι τοῖς ἑκατόν,
 κι' ἔλος ὁ Ρωμηρὸς δὲν θάβει πρὸς περιγραφὴν αὐτῶν.
 Ἄ περιγράφουσι τῶντι τέτοιος πλοῦτος Κλαμῆς,
 τέτοιος θσαυρὸς μυθοδῆς, ποὺ κατέπληξε κι' ἔμειξ.
 Μὰρ στὸ Λουβρο καὶ τοῦ πλοῦτου καὶ τῆς φτώχιασθρέμματι
 κι' ἔκει μόνου σας θά ἔδῃτε πῶς δὲν λέμε ψέμματι.

Συλλογὴ τῶν Ἀσροβέλιαν Παπαδημητρακοπούλου,
 ποίησις σφριγῶντος φάλτου καὶ πιστοῦ τῆς Μούσης δούλου.

Ὅρατιον μὴ λαμπρὰ, μὴ μεταφραστικὸν τραγῆ
 ὅστις περὶ ποιητικῆς ὑπὸ Λιβανῶν τοῦ Νι.

Τοῦ Ρωμηροῦ μας τὸ Γραφεῖον τὸ κατάμεστον φῶδῶν
 στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου κατὰ τῶρα τὴν ἰδῶν,
 ποῦκα δρᾶσεως μεγάλης πολυτάραχος σταθμῆς,
 στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίου, δεκατέσσερ' ἀριθμῆς.